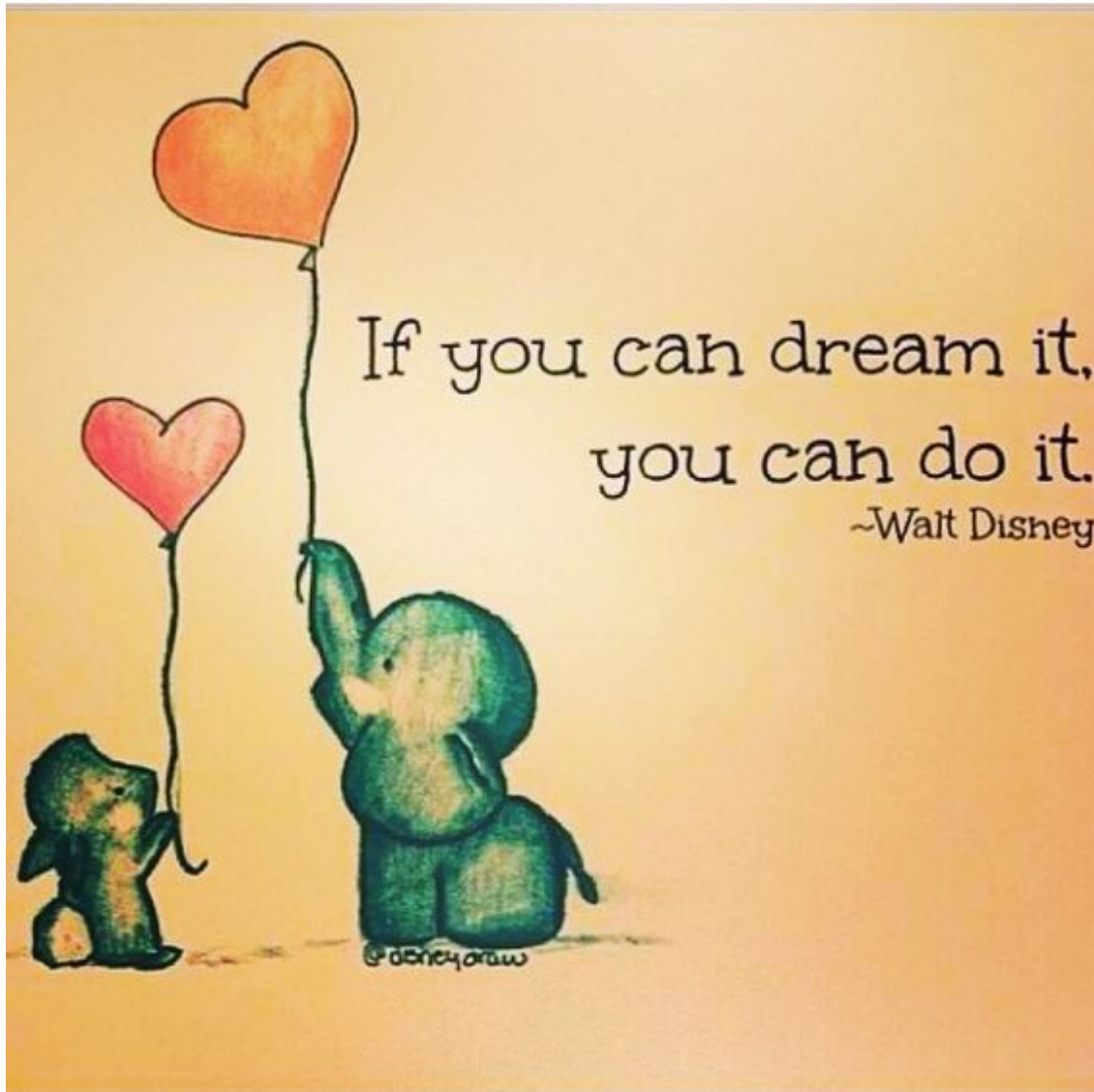

Schrijfgroep: Thema Tussen willen en kunnen

Dit stuk is geschreven tijdens mijn opname, en dit gevoel is zeker al een heel stuk minder geworden.

Anders was ik ook nu niet thuis geweest.

Het zijn gewoon wat gedachten die ik op papier heb gezet tijdens de schrijfgroep tijdens mijn opname op de MBU. Deze therapie voelde zo goed voor mij, omdat schrijven altijd fijn is. Helemaal als je bepaalde dingen van je af kan schrijven. Zo ook dit, en dat houdt in dat je hierdoor meer overzicht hebt wat er in je omgaat. En het dus ook kan veranderen. Daar ben ik natuurlijk mee bezig geweest. En daarom weet ik nu ook dat Max eigenlijk wel genoeg krijgt van mij. Ja ook de veiligheid en vertrouwen er te zijn hier in ons gezin. Ik ben echt dankbaar voor de opname die ik heb mogen krijgen. Want voel me zo veel anders in de zorg naar Max toe. En daar doe ik het allemaal voor.

Wat is goed genoeg voor mijn Max. Het liefst wil ik alles zelf doen. Maar dit kan ik niet (geen enkele mama kan dat) Ik merk nu ook dat ik vaker momenten heb dat ik me vrolijker voel met Max, dan zonder hem. Dus hoe maak ik die balans dat ik in de zorg niet teveel doe zodat ik geen tijd en rust voor mijzelf heb. Ik wil me namelijk altijd zo voelen met Max maar ook dit voelen zonder hem. Alleen dan val ik vaak in een gat, omdat ik te moe ben om alles aan te kunnen. Dus wat is nu goed en wat is nu fout. Of moet ik het niet zo zwart-wit zien. Is er nog een tussenweg. Voor nu voel ik mij eigenlijk nooit genoeg voor Max. Ja hij krijgt zijn fles een schone luier en aandacht en liefde. Ergens voel ik dat er iets mist en dat ik hem niet genoeg geef. Wat heeft hij nog meer nodig. Veiligheid en vertrouwen. Maar hoe kan ik hem dat geven als ik mijzelf dat niet kan geven. Steeds weer die strijd in mijn hoofd. Ik ben

het zat en moe.